

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 123612 22 Квлз
Бања Лука, 05.07.2023. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Даниеле Миловановић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Весне Антонић и Тање Бундало, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног А. Х. због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 131. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката М. С. из Б., поднијетим против правоснажне пресуде Основног суда у Бијељини број 80 0 К 123612 21 К од 14.12.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.07.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног А. Х., поднесен против правоснажне пресуде Основног суда у Бијељини број 80 0 К 123612 21 К од 14.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 123612 21 К од 14.12.2021. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Бијељини 80 0 К 123612 22 Кж од 15.02.2022. године, оглашен је кривим оптужени А. Х. због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 131. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17 и 15/21, у даљем тексту: Кривични законик), и осуђен на новчану казну у износу од 500,00 (пет стотина) КМ коју је обавезан платити у року од једног мјесеца рачунајући од дана правоснажности те пресуде. Истом пресудом оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 120,00 КМ и на име паушала износ од 150,00 КМ, а оштећени А. О. је са имовинско правним захтјевом упућен на парницу.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднио бранилац осуђеног, адвокат М. С. из Б., због повреде одредаба члана 131. став 3. Кривичног законика, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске преиначи цитиране пресуде на начин да одбије оптужбу или да укине нападнуте пресуде и предмет врати на поновни поступак.

Врховни суд Републике Српске је у смислу одредбе члана 353. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број:

53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС) примјерак Захтјева са списима предмета првостепеног суда доставио на одговор републичком јавном тужиоцу.

У одговору на Захтјев замјеник Главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић је оспорила основаност захтјева и предложила да се исти одбије у смислу одредби члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудама против којих је Захтјев поднесен, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се огледа у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају поднесеним Захтјевом браниоца осуђеног цитирана правоснажна пресуда се побија по основу повреде члана 131. став 3. Кривичног законика, (сугеришући на тај начин повреду одредбама члана 312. тачка в) ЗКП РС која се манифестује у постојању околности које искључују кривично гоњење), уз тврдњу да у конкретном случају нема приједлога оштећеног за кривично гоњење у смислу одредбе члана 131. став 3. Кривичног законика. Иста повреда Кривичног законика истицана је и у жалби браниоца оптуженог на првостепену пресуду.

Неоснован је приговор Захтјева заснован на тврдњи да је у конкретном случају повријеђен Кривични законик на начин што је кривични поступак у овом предмету покренут по оптужници јавног тужиоца и правоснажно окончан побијаном пресудом без приједлога оштећеног за кривично гоњење.

Правилно се Захтјевом истиче да је према ставу 3. члана 131. Кривичног законика кривично гоњење за основни облик кривичног дјела тјелесне повреде из става 1. ове законске одредбе, на које дјело се осуда по правоснажној пресуди односи, условљено постојањем приједлога оштећеног за кривично гоњење. Да је у конкретном случају поступак покренут на приједлог оштећеног не спори ни подносилац Захтјева (према разлозима у образложењу Захтјева). Међутим на чињеници да је оштећени на главном претресу од 08.11.2021. године изјавио да не тражи кривично гоњење, подносилац Захтјева заснива тезу да је искључена законска претпоставка за даље вођење поступка, па да се слиједом тога морала донијети пресуда којом се оптужба одбија.

На наведеним аргументима Захтјева не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног законика у одредби члана 312. тачка в) ЗКП РС, која регулише околности које искључују кривично гоњење.

Наиме, када је за кривично дјело тјелесне повреде поступак покренут по приједлогу оштећеног, онда његово изјашњење на главном претресу да не тражи кривично гоњење нема утицај на даљи ток поступка, како то правилно истиче и другостепени суд (на страници 2. посљедњи пасус пресуде), изјашњавајући се на жалбени приговор одбране заснован на тврдњи да је поступак вођен и окончан без приједлога оштећеног, које разлоге прихвата и овај суд као мјеродавно образложење. Утицај оштећеног на покретање и вођење кривичног поступка (за кривична дјела за која је кривично гоњење условљено приједлогом оштећеног) се ограничава искључиво на одлуку да ли ће поднијети приједлог надлежном јавном тужиоцу за кривично гоњење, а када је такав приједлог поднесен, одлука о покретању и вођењу кривичног поступка, у складу са принципом акузаторности и принципом легалитета кривичног гоњења, је у искључивој надлежности јавног тужиоца.

Дакле, када јавни тужилац у таквим предметима донесе наредбу о спровођењу истраге и по окончању истраге подигне оптужницу код надлежног суда (заузимајући тако позитиван став према приједлогу оштећеног за кривично гоњење) ирелевантан је накнадно ревидирани став оштећеног у односу на покренути поступак, заснован на изјави да не тражи кривично гоњење оптуженог, јер јавни тужилац, као државни орган, у складу са законом диспонира кривичним гоњењем, док се овлаштења оштећеног у кривичном поступку своде на диспонирање имовинскоправним захтјевом. Само за случај негативних тужилачких одлука по пријави оштећеног за кривично дјело и по приједлогу за кривично гоњење, оштећеном стоје на располагању правна средства у виду притужбе Главном окружном јавном тужиоцу и приговора Главном републичком јавном тужиоцу када су у питању наредба о спровођењу истраге, наредба о обустави истраге и одустанак од кривичног гоњења до потврђивања оптужнице, као и могућност да под условима предвиђеним законом, преузме кривично гоњење када јавни тужилац након потврђивања оптужнице изјави да одустаје од оптужнице.

Из наведених разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору Замјеника Главног републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је овај суд у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучио као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбио.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић